

[Palle Simonsen]

malt, at en regering siger til oppositionen, at nu er det den, der skal i arbejdstøjet.

Jeg synes egentlig, der er kommet mange forslag fra oppositionen. Jeg synes, vi er kommet med mange konkrete forslag til ændringer af statens og kommunernes udgifter, med forslag til, hvordan vi kan anvende skattelettelser i samspil med den kommende overenskomstsituation for derigennem at nå frem til en forbedring af omkostningsniveauet og dermed øget beskæftigelse. Vi er ikke et øjeblik i tvivl om, at den metode er betydelig bedre end den, statsministeren går rundt og tænker på i disse dage, hvor man simpelt hen blot vil fortsætte med at sende penge med folk ud i noget arbejde, som ikke giver øget eksport.

Derfor må jeg ligesom slutte af med at fastslå, at det, det drejer sig om i dette øjeblik, er ikke en manglende vilje fra det konservative folkeparti til samarbejde. Det er ikke et spørgsmål om mangel på mod. Det er ikke et spørgsmål om mangel på ideer. Men det er nok et spørgsmål om, at der efterhånden er ved at markere sig en stærkere og stærkere forskel i opfattelsen af, hvordan man skal løse de voksende problemer i dette samfund. Vi tror i hvert fald ikke i det konservative folkeparti på, at den løsning, som landbrugsaftalen er et godt eksempel på, tjener til at klare dette samfunds problemer i 1980'erne. Det er vel nok mere end noget andet udtryk for, at først skaber man ulykkerne, og derefter forsøger man at afbøde dem, men på et tidspunkt, hvor det er for sent.

Glensgård (FP):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til statsministeren for, at vi nu får lejlighed til at debattere nogle af de problemer, som er så vigtige for samfundet. Vi får lejlighed til først og fremmest at debattere arbejdsløshedsproblematikken på grund af en udtalelse – om den var velovervejnet eller ej, skal jeg lade være usagt – fra statsministeren i Århus, som vi er særdeles tilfredse med.

Statsministeren taler også på landbrugsministerens vegne, og det forstår jeg. Landbrugsministeren sidder jo i Bruxelles, og derfor er det naturligvis rimeligt, at statsministeren også taler på landbrugsministerens vegne. Jeg forstår, at vi nu også får en debat omkring landbruget, og jeg kan meddele, at

den vil hr. Tang Sørensen tage sig af uden for ordførernes række.

Statsministeren taler også på energiministerens vegne. Jeg må indrømme, at det forstår jeg ikke, for jeg har set energiministeren i folketinget, men det skal måske forstås således, at regeringen ikke bør bestå af 18 medlemmer, men kun af 17 medlemmer, og det skal vi også hilse med glæde; det ville glæde os fantastisk, om man havde besluttet sig til, at hr. Poul Nielson igen skulle være menigt folketingsmedlem.

Men statsministeren talte altså om Nord-søolien, og vi tager naturligvis også gerne en debat med statsministeren om Nordsøolien i dag; den vil hr. Maisted tage sig af uden for ordførerrækken, og så vil jeg koncentrere mig om det, vi i øvrigt har debatteret i løbet af dagen i dag, nemlig finansloven.

Finansministeren var inde på, at det var så ganske forskrækkeligt, at fremskridtspartiet, venstre, det konservative folkeparti, CD og kristeligt folkeparti havde været så formastelige i 1974 at sørge for, at indkomstskatten blev sænket; dermed, sagde finansministeren, havde man jo sikret, at der skete en forførelig udvikling i betalingsbalancen. Nej, det var ikke årsagen til, at det gik galt med betalingsbalancen. Det, der var årsagen til, at det gik galt med betalingsbalancen, var, at man ikke vedstod store bededagsforliget. Man fik nemlig ikke gennemført de besparelser, der skulle gennemføres sammenkoblet med skattelettelserne, og det var det, der var det ulykkelige. Socialdemokratiet fik nemlig indflydelse igen. Socialdemokratiet fik indflydelse umiddelbart efter valget, og så fik vi en ulykkelig situation, for så fik vi nemlig flere offentlige udgifter, og flere offentlige udgifter, hr. finansminister, skader betalingsbalancen. Det er nemlig sådan, at offentlige udgifter generelt set skader betalingsbalancen mere end udgifter inden for erhvervslivet eller i den private sektor.

Jeg har ved en tidligere lejlighed forsøgt at forklare finansministeren det, men en produktion skal jo somme tider gentages, og det skal hermed være gjort.

Når post- og telegrafvæsenet indkøber en Renault 4, så skader det betalingsbalancen. Når arbejdsmand Jensen indkøber en Renault 4, så skader det betalingsbalancen, men når postvæsenet indkøber en Renault 4, så ligger der ikke noget egentligt bag, og desu-